

CAP A LA GUERRA TOTAL

La incorporació del houthis al conflicte irano-estatunidenc

Ja semblava prou complicat seguir el fil del conflicte, veure com, dia darrera dia, les treves promeses saltaven per l'aire i desxifrar les contradictòries declaracions d'en Trump... quan, ara, es presenten els houthis i intervenen sense complexes a la batalla, tot acompanyant els seus aliats iranians. De moment, van atacar l'Aràbia Saudita i tenen com a propòsit tancar un altre estret absolutament estratègic pel comerç mundial: l'estret de Bab el-Mamdeb —que, per cert, en àrab significa *La porta de les lamentacions*.

Poca broma: per aquest estret, fins ara, hi passava pràcticament un 15% del trànsit marítim. El tancament simultani d'Ormuz i de Bab el-Mamdeb, significaria un col·lapse mai imaginat. I poca broma, també, perquè els houthis, un moviment polític i religiós (secta xiïta zaidita) establert al Iemen, és probablement el grup més independent, en termes polítics, de la zona. La seva estratègia és la imprevisibilitat i la tossudesa. Van a la seva i hi van de cap.

Així, a la regió, han topat, de sobte, la incoherència del Trump amb la improvisació houthi. El resultat és impossible de preveure i no només el resultat del conflicte actual, sinó totes les conseqüències que, a nivell mundial, se'n poden derivar. De moment, la por al poder dels EUA manté una certa es-

tabilitat política, però els països i els governs afectats comencen a mostrar el seu neguit. Quan aquest neguit arribi al poder econòmic, la disbauxa pot disparar-se.

Una cosa sembla prou clara: Teheran (amb o sense la col·laboració dels houthis) té un pla, un programa militar concret. Sap quina ha de ser la resposta a cada atac i, si cal, com provocar la desmesura americana. Vist el panorama, un govern ianqui que fos mínimament assenyat es centraria en aquesta guerra (i ja tindria prou feina); però en Trump, d'assenyat, no en té ni el pentinat. Per a amagar d'alguna manera les patacades bèl·liques rebudes recentment, el president segueix insultant a països fins ara amics, els amenaça i, l'endemà, promet que els donarà xocolata per ser bons minyons. Una mica el mateix que va fer en el darrer tractat de pau, de juny, on els EUA concedien a Iran privilegis que ni els iranians havien demanat.

Una de les decisions més surrealistes que han ocupat l'agenda presidencial, en lloc de centrar-se en Iran, ha estat la decisió de fer tests de nivell de testosterona als "heroics" soldats estatunidencs. La suposada finalitat de tan qüestionable prova és comprovar que aquests homenots estan en les seves màximes capacitats (no intel·lectuals, precisament).

